

(1924 – 2017)

ALİ DEMİREL

Ali Demirel 1924 Burdur doğumlu olup askerî pilotluktan emeklidir. Şimdi İstanbul Fatih'te ikamet etmektedir.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin askerlere, hususen havacı olanlara taltif ve dualar ettiğini Tarihçe-i hayat kitabından her zaman okuyor ve ağabeylerin anlattığı hatıralardan dinliyordum. Ali ağabeyin hatıralarını da kamera ile kaydedip yazdıktan sonra Tarihçe-i Hayat'taki ifadelerin âlemimde tam yerini bulup yerleştiğini hissettim. Ali Demirel gibi fedakâr şahsiyetler çok güzel ifade edilmişti bu satırlarda. Şöyle deniyor Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında:

“Askerler içinde, bilhassa havacılarından pek çok Nur Talebeleri vardı. Bunların her birisi îmanlı ve yüksek ahlâk sahibi olup, şecaat-ı milliye-i İslâmiye ile serefrâz, ihlâslı, kalpleri muhabbet-i Nebevîye ve cihan-değer hizmet-i İslâmiye ve vatanîye ile meşbu kimselerdi.” (T. Hayat 646)

Yine aynı kitapta Hz. Üstad'ın tayyarecilere ayrı bir müjdesi ve şöyle ince bir mesajı var:

“Yine bir gün vaktiyle Eskişehir'de, tayyareciler ve subaylar ve askerlere de aynen şu dersini vermişti: "Bu tayyareler, bir gün İslâmiyet'e büyük hizmet edecekler. Farz namazlarınızı kılsanız, kılamadığınız zaman kaza etseniz asker olduğunuz için her bir saatiniz, on saat ibadet; hususan hava askeri olanların bir saati, otuz saat ibadet sevabını kazandırır. Yeter ki kalbinde îman nuru bulunsun ve îmanın lâzımı olan namazı îfa etsin.” (T. Hayat 466)

Havacı Astsubay Emekli Pilot Ali Demirel Ağabey, bu temenni ve iltifatın ma'kes bulduğu îmanlı, yüksek ahlâk sahibi, ihlâslı, şecaat-ı milliye-i İslâmiye ile serefrâz mümtaz şahsiyetlerden birisidir... Hatıralarının tamamı okununca bunu hayret, tebrik ve takdir ile anlayacağız. Burada sadece bir örnek vermek istiyorum: Cebinde bile bir küçük risale taşıyanların hapislere atıldığı, işkence edildiği bir dönemde Pilot Ali Ağabey, sayısız asker ve subayın arasından kolilerle Risale-i Nur kitaplarını geçirip, askeri jiplerle dağıtıyor, askeri uçakla muhtaç olan uzak beldelere taşıyor... Hatta bir keresinde Birinci Ordu Komutanını taşıdığı uçakta yapıyor bu kahramanlığı... Bunların anlatımı kendi ifadeleriyle gelecek...

Tayyareci Ali Demirel'in Bediüzzaman Hazretlerine çok sayıda ziyaretleri de oluyor, onun duasını alıyor... Meslek hayatı hep böyle risk taşıyan hizmetlerle geçtiği, hem devamlı takip edildiği, hatta Milliyet Gazetesine konu bile olduğu halde, inayet-i İlâhiye ile bir kere bile başına ciddi bir vukuat gelmiyor Ali ağabeyin. Kendisi 'Bu hizmet kabiliyetle değil, inayet-i İlâhiye ile istihdam olunmaya bakıyor' diyor.

Hatıralarını almak için randevu talebimize, 1 Nisan 2010 tarihinde evinde kabul ederek bizi sevindiren Ali ağabey, doyumsuz sohbetiyle ve bir döneme ışık tutan çok kıymetli, çok değişik hatıralarıyla bizi coşturdu, saatlerce yanından ayrılmadık. Daha önce de bazı

hatıralarının yazılıp yayınlandığını fakat bunların çok eksik ve nakıs kaldığını belirten Ali ağabey her sorumuza açık ve geniş olarak cevaplar vermiştir...

Tayyareci Ali Ağabey, merhum Gazeteci-Yazar Hüseyin Demirel ve Hattat Muhsin Demirel'in babalarıdır aynı zamanda... Bir de bu hizmet-i kudsiyenin hanım hâdimlerinden 'Nurdan' isminde bir kızı var Ali ağabeyin... Çocuklarımı cemaate teslim ettim, cemaat yetiştirdi onları diyor kendisi...

Dünyada en büyük sermayem dediği bu hatıralarına, bir vefa örneği göstererek muhterem eşi Şükran hanımı da şerik ediyor Ali ağabey... Hayat arkadaşı hakkında, "Evimizdeki hizmetlerin en büyük kaynağı hanımdır. Eğer o kabul etmemiş, izin vermemiş, razı olmamış olsa böyle olmazdı" diyor. Biz de, bu vesileyle, hizmetlerini hep duyduğumuz Şükran ablamıza şükranlarımızı arz ediyoruz...

Ali Demirel'in hatıralarını yazıp düzenledikten sonra, torunu Nedim Celal Demirel vasıtasıyla kendisine gönderdim ve tashih ettirdim...

Ali Demirel Anlatıyor:

Genç Pilot Ali Demirel

6 Eylül 1924 tarihinde Burdur vilayetinin Karamanlı kazasında doğmuşum. 1931'de ilkokula başladım, ortaokulu Burdur'da bitirdim. Burdur'da lise yoktu, Denizli'de ve Antalya'da vardı; oralara gitme imkânımız da yok... Sanki her taraf kapalı, yalnız havacılık açık... Sene 1941, 2. Dünya Harp yılları içindeyiz. Türk Hava Kurumu devamlı reklam yapıyor; süslü elbiseler gösteriyor. Biz adeta oraya, havacılığa sevk edildik.

Havacı olmaya karar verdikten sonra ilk olarak Burdur Türk Hava Kurumu'na gittik. Oraya vardığımızda bize alaka gösterdiler, para verdiler, trene bindirdiler, Eskişehir İnönü'deki Türk Hava Kurumu'na gönderdiler. Eğitime alınmadan önce adaylar muayeneler ediliyor, sınıflara ayrılıyordu; makinist, pilot gibi... Benimle birlikte doksan kişiyi pilot olarak yetiştirmek üzere ayırdılar. İlk etapta birkaç ay planörle eğitim aldık. Oradan Türk Hava Kurumu'nun Ankara'daki Etimesgut Tesisleri'ne gittik. Orada çeşitli dersler görmeye, motorlu tayyarelerle uçuş yapmaya başladık. Bir senelik eğitimden sonra yani 1942'de tekrar Eskişehir'e, bu sefer, Hava Kuvvetleri Hava Okulu'na sevk edildik. İki sene sonra 1944'de pilot olarak mezun olduk.

ÜÇ ARKADAŞ, O RAMAZAN İLK DEFA ORUÇ TUTTUK

Pilot olarak mezun olduktan sonra, 1944'de ilk görev yerim Bursa'ya tayin oldum. Üç sene orada kaldıktan sonra 1947'de Kütahya'da vazifeye başladım. O zamanlar dinle imanla pek alakamız yoktu. Bir gün, hemşerim silahçı Hasan Coşkun ve pilot arkadaşım Abdülkadir Açar ile gezerken Hasan, "Ramazan geliyor, bir oruç tutsak..." dedi. Abdülkadir de, hemen "Yemeği ben yaparım." diye iştihakla bu teklifi kabul edince ben de

"Erzakları da ben alırım." diye destekledim. Mesele hallolmuş oldu. Evli olan Hasan'ın hanımını memlekette olduğundan bizi hep birlikte evinde kalmak için davet etti. Ve biz üç arkadaş, o Ramazan ilk defa bütün bir ay oruç tuttuk. Temmuz ayıydı. Çok sıcak zamanlardı. 23 yaşındayız, genciz. Niye başladık, diye hiç aklıma gelmedi. Zevkle yapıyorduk çünkü. Talebeyken de kimse bir şey söylemediği halde birkaç kere oruç tutan arkadaşlarla birlikte oruç tutmuştum. Memlekete gidip de oruç tuttuğumu söyleyince "Peki namaz kıldın mı?" diye sormuşlardı. Oruç tutup da namaz kılınacağından haberim bile yoktu. Ama demek ki iyi niyet varmış.

Ramazan ayı boyunca hava meydanında herkes öğle yemeğine giderken oruç tutan yirmi-yirmibeş kişi söğütlerin altında oturup sohbet ediyorduk. Tarikatta ders verme salahiyeti olan Astsubay Telsizci Adil Koç isimli bir arkadaş vardı. Onun anlattıklarıyla biz hem namaz kılmaya başladık, hem de Nakşî tarikatına girdik. Eskişehir'de Muttalip Köyü'nde ikamet eden, Hacı Hilmi (Okur) Efendi'ye bağlandık.

Namaz kılmaya başlayınca Kuran öğrenmek de lazım geldi. Oruç tutmak her şey için başlangıç oldu yani. O zamanlar Latince anlatımlı bir tek Kuran alfabesi vardı. Gidip aldık. Kuran'ı öğrendikten sonra her gün bir sayfa okumaya başladım. Bazı günler vesaiti kaçırdım, mesaiye geç kalırdım ama o bir sayfayı okurdum. Yayan giderdim alaya. Yani o kadar gayret gösterirdim.

Kütahya'da görev devam ederken 1948'de evlendim. Orda üç yıl kaldıktan sonra alayı lağvettiler. 1950 senesinin Şubat ayında tayinim Erzincan'a çıktı. Bilinmedik bir memleketti. Zلزle olmuş, on sene geçmiş, caddeler sokaklar hala çamur içindeydi. Gece onbirde İndik trenden. Elektrikler sönmüş... Bir fayton tuttuk. Hani evler, diyorum. Faytoncu gösteriyor, inanmıyorum. Etrafta hep tek katlı evler. Meğer tüm bu zorlukların içinde, daha önce adını bile duymadığımız bu şehirde, Cenabı Hak Risale- Nurları bulduracakmış, oradaki hizmet bizimle başlayacakmış.

RİSALE-İ NUR'U ÖMER HALICI VASITASIYLA TANIDIM

**Ali Demirel'e Risale-i Nur'u tanıtan ve uçağı düşerek şehid olan Pilot Ömer Halıcı,
Konyalı Sabri Halıcı'nın oğludur.**

Abdülkadir'le birlikte Erzincan tayyare alayında vazifeye başladık. İkimiz ayrı taburlardaydık. Bir gün arkadaşım Abdülkadir "Yahu bizim taburumuzda bir başçavuş pilot var, bir besmele çekti ki... Allah! Allah! Bir duyacaksınız." dedi. Düşünün, o zaman besmele çekilmesi bile dikkati çekiyordu. "Kim O?" dedim. "Ömer Halıcı" diye cevap verdi. Meğer Ömer Halıcı da bir hafta olmuş namaza başlayalı. Sonradan öğrendik ki Konyalı Halıcı Sabri'nin oğlu; babası Afyon'da Üstad'la beraber hapis yatmış birisi. İstanbul'dan

hafız getirtip çocuklarına ders aldırılmış zamanında. Ömer namaz kılmaya yeni başlamış ama çocukluğundaki bu derslerden mütevellit besmele çekmeyi iyi biliyor.

Velhasıl Ömer Halıcı ile tanıştık. Bir araya geldiğimizde biz ona sık sık tarikattan bahsediyorduk. Çok hoşuna gidiyordu. Bir gün "Şeyh Efendiye mektup yazsan da bana da bir ders verse." dedi. Ben de "Tarikat işi böyle mektupla olmaz; gidersin, Şeyh Efendi'nin önüne diz çökersin, ben ders istiyorum dersin. Herkese de vermez zaten." diye cevap verdim. Bu konuşmanın üzerinden kısa bir vakit sonra Ömer Halıcı izin aldı, memleketi Konya'ya gitti. Varınca babasına demiş ki "Ben Muttalip'e gideceğim.", Babası merakla "Ne yapacaksın Muttalip'te?" diye sormuş. Ömer de "Tarikat dersi alacağım" deyince; "Oğlum, Emirdağ'ında Bediüzzaman var, sen ona git" demiş ve ona üstadı anlatmış. Derken Ömer Halıcı tarikatçı olmak için gitti, nurcu olarak geri geldi. Dolayısıyla biz de Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı Ömer Halıcı vasıtasıyla duymuş ve tanımış olduk.

Ömer Halıcı kısa bir süre sonra Emirdağ'dan kitaplar getirtti, büyük boy teksir kitaplardı bunlar. Biz de aldık bu kitaplardan. Sözler, Tılsımlar, El Hüccet-ül Zehra ve Cevşen almıştım ben ilk olarak. Ama tabii kitaplar Osmanlıcaydı. Aslında ilk tayin yerim Bursa'da henüz daha din imanla alakamız yokken, Cenab-ı Hakk'ın sevkiyle, boş vakitlerimizde ev arkadaşlarımla birlikte bir şeyler yapalım diyerek Osmanlıca öğrenmiştik biraz. Ama Risale-i Nurları okuyacak kadar iyi bilmiyordum.

İLK OLARAK ASA-YI MÛSA OKUDUM

Ömer Risaleleri Eskişehir'den getirince ilk olarak Asa-yı Mûsa okudum. Bütün kitaplar Osmanlıcaydı. Yalnız Asa-yı Mûsa'yı yeni harflerle teksir etmişler, ama daha ciltlenmemişti. İlk defa kitabı açtım, okumaya başladım. Tarikatta murakabe var, yani tefekkür. Tefekkürün içinde Allah'ın büyüklüğünü, kudretini düşünüyorsun. Baktım, Asa-yı Mûsa'nın içinde tefekkür nevinden güzel meseleler var. Onun üzerine bu kitaplar ne kadar güzel diye takdir ettim. Yani Risale-i Nurların ne kadar güzel olduğunu idrak ettim.

RİSALE-İ NUR OKUYALIM MI DİYE ŞEYHİMİZE SORDUK

Bir gün tayyare ile Erzincan'dan Eskişehir'e vazifeli gitmiştik; Şeyh Hilmi Efendi'yi ziyaret ettim; "Efendim bizim elimize Bediüzzaman Hazretleri'nin kitapları geçti, ne yapalım, okuyalım mı?" diye sordum. "Evladım onları hem okuyun, hem de kendisini mutlaka ziyaret edin." diye cevap verdi. "Herkesi kabul etmiyormuş, Hilmi Efendi'nin talebesi deyince kabul ediyormuş." dedi. Ben sonradan öğrendim ki bizim Hilmi Efendi de üç defa Üstad'ı ziyaret etmiş.

Velhasıl Erzincan'da kaldığımız süre boyunca akşamları yatsı namazından sonra beş on kişi bir araya gelip Risale-i Nur okumaya başladık. Bir sene Asa-yı Mûsa'yı okuduk. İkinci sene Sözler'i okuduk. Hocalar vardı aramızda. Onlar meseleyi biliyorlar tabii. Yahu bu nasıl yazılır, diye hayret ediyorlardı. Biz de onların anlattıklarından mühim bir şey olduğunu idrak ediyorduk. Ben de bu süre zarfında Osmanlıca risale okumasını iyice öğrenmeye başlamıştım.

Bediüzzaman Hazretlerinin zor günlerinde destekçisi olan Eskişehir-Muttalip Köyünden Hacı Hilmi Efendi

DİYARBAKIR VE MUZAFFER AKSU

İki sene sonra 1952'de bizim alay Erzincan'dan Diyarbakır'a kalktı. Türkiye NATO'ya girmişti o zamanlar. Pervaneli tayyareler yerine jet tayyaresi alacağız. O vakte kadar daha jet tayyaresi yoktu Türkiye'de.

Diyarbakır'a gittim, bir camide nurcuları sordum. Bana bir kahve tarif ettiler. Orada Eski İçişleri Bakanlarından Abdülkadir Aksu'nun babasını tarif etmişler. Meğer o sırada Diyarbakır'da Nurculuk hizmetlerini o tanzim ediyormuş. Muzaffer Aksu ile o kahvede tanıştık. O sırada her hafta bir Lâhika mektubu geliyordu Üstaddan. Muzaffer bu mektupları alıyor, kahveye gelen her Nurcu kardeşe okuyordu, bir kişi daha geliyor, ona da okuyor; çok enteresandır kırk kişi gelse hepsine o mektubu okuyordu. Postanede veznedardı Muzaffer Aksu. Zübeyir Ağabey de Urfa'da postanede çalışıyordu o sırada, onunla her gün konuşuyordu. Her zaman Urfa'dan Zübeyir Gündüzalp, Abdullah Yeğin ve Hüsnü Bayram'ın selamı var, diye söylüyordu kahvede.

ÜSTADI İLK ZİYARETİMİZ

1952'de Diyarbakır'da Türkiye'ye yeni gelen jet tayyaresiyle uçuş kursunu almak için Ömer'le (Halıcı) beraber ikimiz Eskişehir'e gittik. Kursu ve muayeneleri bitirdik, henüz Eskişehir'deyiz. O sırada Üstad da Emirdağ'da. Üstadı ziyaret etmeye karar verdik. 1952 senesinin Ekim ayında dört asker, üç sivil olarak yedi kişi bir taksi tuttuk. Askerler, Binbaşı Reşat, Yüzbaşı Ekrem, Ömer Halıcı ve ben... Siviller ise, Eskişehir'in vaaz hocası Abdullah Toprak, saatçi Muhiddin Yürüten ve ev sahibimiz elbiseci Mustafa. Yola çıkmadan bir gün evvel Hacı Hilmi Efendi'ye gittik; o da yeni hacdan gelmiş. Üstada hurma, misvak, koku, tespih, zezem gönderdi.

"NAMAZ KILSIN KILMASIN HAVACILARA DUA ETTİM"

Üstadın yanına vardık. Üstad evvela Hilmi Efendi'nin hediyeleri açtı, hurmaları saydı: sekiz tane hurma. Yedi kişi biz, bir de Üstad, sekiz kişiyiz. Üstad bu tevafuku görünce "Fesühbhanallah!" dedi. Sonra bana, "Bir sayı söyle." dedi. Diğerlerinin de birer sayı söylemesini istedi. Sayıları toplayıp ilk söyleyenden sağa doğru saydı. Kime denk geldiyse -unuttum kime çıktığını- en güzelini seçme hakkı onun oldu. Küçüğünü alanlara, Üstad, "Yook! En güzelini alacaksın." diyordu.

Sonra anlattıklarını dinlemeye başladık. "Ben üç zümreye dua ediyorum; bir nurcular, iki Muttalipçiler (çünkü Hilmi Efendi bütün talebelerini Üstada yönlendiriyordu. O sırada Muttalipçiler'in neredeyse yüzde sekseni aynı zamanda nur talebesiydi.), üç havacılar" dedi. Üstad devam etti: "Bir zamanlar kunduracılar çok geliyordu, bir zaman terziler çok geliyordu, şimdi havacılar çok geliyor; çünkü ben onlara dua ettim, namaz kılсын kılmasını havacılar dua ettim." dedi.

Bahsi geçen bir diğer konuda Ticanilerdi. Ticaniler 1940'ların sonuna doğru ortaya çıktılar, heykelleri kırıyorlardı. Onların yaptıklarına karşı Üstad: "Kardeşim! Ben bir emir versem, Türkiye'deki bütün heykelleri kırdırırım, ama bu heykellerin bize bir zararı yok ki, biz asıl kalplerdeki heykelleri kıralım." dedi.

"MECLİSTE TEK BAŞIMA KALDIM, BEŞ ALTI KİŞİ BERABER OLSAYDIK..."

Üstad bir ara Abdullah Toprak Hocafendi'ye döndü: "Kardeşim Hafız Abdullah, ben tek başıma kaldım, 5-6 kişi beraber olsaydık Türkiye'nin hali böyle olmazdı." dedi. Tabi biz meseleden bir şey anlamadık; evveli yok, sonu yok. Sekiz sene sonra bu mesele meydana çıktı. Şöyle ki: Üstad vefat ettikten sonra, Birinci Meclis'te mebusluk da yapan Balıkesirli âlim Hasan Basri Çantay hastalanmış, İstanbul'a gelmiş. Üsküdar tarafında bir hastanede yatıyormuş. Bir gün Bekir Berk, Fırıncı Mehmet, Birinci Mehmet, Hakkı Yavuztürk ve Mehmet Kutlular bunu ziyarete gidiyorlar. Hasan Basri bunları görür görmez başlıyor hüngür hüngür ağlamaya; "Biz Üstad'ın kıymetini bilemedik, ona sahip çıkamadık, eğer biz 5-6 kişi birlikte olsaydık böyle olmazdı. Bediüzzaman mecliste konuşurken, biz, 'Onu kızdıracaksın.' diye eteğinden çekiyorduk." diye anlatmış. İşte Üstadın tek başıma kaldım, dediği buymuş, ilk mecliste Üstad'a sahip çıkmamışlar. Hasan

Basri Çantay gibi üç ciltlik Kur'an meali olan bir âlim onu tutmaya çalışınca ne yapsın Üstad?

Balkesirli Âlim Hasan Basri Çantay ve Mustafa Nezihi Polat asker iken

DÖRT YILLIK NURCU ÖMER HALICI ŞEHİD OLDU

Üstadı bu ilk ziyaretimizin üstünden yaklaşık bir buçuk yıl sonra henüz Eskişehir'de vazifeliyken 1954 senesinin temmuz ayında Ömer bir uçak kazasında şehit oldu. Üstadın Ömer için benim yerime şehit oldu, dediğini bir yerlerden işitmişim. Meğer Üstad ve yanındaki birkaç kişi Ömer'in şehit olduğu gece, Eğirdir'de kayıkla fırtınaya yakalanmışlar. Daha sonradan duydum ki Ömer'in şehadetinden sonra Üstadı bir havacı ziyaret etmiş, Üstad kendisine Ömer'i tanıyıp tanımadığını sormuş. Sonra da "Ben onu yirmi evliyaya değişmem." diye kendisini yâd etmiş. Düşünün, Ömer 1950 senesinde namaza başlıyor, 1954 senesinde şehit oluyor. Cenab-ı Hak dört yıl zarfında hem dindar olmayı, hem Risale-i Nur'la tanışıp hizmet etmeyi hem de Üstadın bu taltifine mazhar olmayı nasip ediyor kendisine.

İZMİR'DE MUSTAFA BİRLİK'LE HİZMETE BAŞLADIK

1954 senesinin ortalarında, Hava Harp Okulu Eskişehir'den İzmir'e kalktı. Biz de İzmir'e uçuş öğretmeni olarak gittik. Okul Gaziemir'deydi.

İzmir'de hizmet eden Abdurrahman Cerrahoğlu ağabey varmış, hem teksir yapmış, hem de risaleleri neşretmiş. İzmir'e varınca onu aradım ilk önce. Meğer hacca gitmiş, bizim gittiğimiz zaman da onun hac dönüşüydü. Eskiden Tilkilik'te dükkânı varmış diye biliyordum. Bir hafta boyunca her akşam mesaiden sonra oraya gidip, onu tanıyanlara hacdan dönüp dönmediğini soruyordum. Fakat bir türlü Cerrahoğlu ağabey gelmedi. Sonunda bana dediler ki: "Senin derdini şu adam anlar." Gittim, işaret ettikleri adama baktım: Mustafa Birlik. Cerrahoğlu'nun eski dükkânının yakınında zücaciye dükkânı işletiyordu. Cerrahoğlu ağabey Mustafa Birlik'e Bediüzzaman'dan bahsetmiş, ama mahiyetine dair fazla bir şey bilmiyordu.

Re'fet Barutçu ağabey vardı; bir gün bana demişti ki: "Kabiliyetler ya odundur, ya çıradır. Çıraya çaktın mı kibriti şar diye yanar; oduna istediğin kadar kibrit tut yanmaz." Yani Mustafa Birlik de hakikaten çıra gibiymiş, bir iki ay içerisinde adam oldu tam bir nurcu. Artık ikimiz birlikte nurculuk yapmaya başladık İzmir'de.

Bir gün uçuştan geldim dediler ki "Seni bir asteğmen arıyor." Allah... Allah... Kim ola ki diye, düşündüm. Baktım ufak boylu bir adam. Faik Özdemir... Bu arkadaş, İstanbul Kirazlımescid'de kalmış, hizmeti biliyormuş. Benim adresimi Isparta'dan vermişler. Olduk İzmir'de üç kişi. Ahmed Feyzi ağabey falan var ama onunla o kadar irtibatımız yoktu o zaman. Üçümüz bir araya gelip, haftada bir gün olmak üzere, sırayla evlerimizde ders yapmaya başladık. Benim ev Balıkuyu'daydı o zamanlar.

MUZAFFER ARSLAN

Mustafa Birlik bana dedi ki: "Erzurumlu bir çocuk var, bir nurcu olsa çok kıyak olur." "Yok ya, kim bu?" dedim. "Muzaffer Arslan" diye cevap verdi. Muzaffer Arslan üç ay amelelik yapıyor, iktisatla bir sene geçiniyormuş. Hanlarda, umumi yerlerde yatıyormuş. Bir gün Faik kardeşimiz ikinci namazına camiye gitmiş. Caminin bahçesinde hoca, müezzin, bir de Muzaffer Arslan'ın konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Muzaffer Risaleleri tenkit ediyormuş. Faik, konuşmalarına iştirak edip Muzaffer'e Risaleleri hiç okuyup okumadığını sormuş. Okumadığını söyleyince ona Sıracünnur'u vermiş. Onun etkisi kuvvetli olmuş ki bir gün üç kişilik dersimize Muzaffer de iştirak etti O gün de iktisat risalesini okuyorduk. Kendi meşrebine uygun olduğundan iktisat risalesi çok hoşuna gitmişti. Risalelerle tanıştıktan sonra Muzaffer'in çok hizmetleri oldu.

İLK OSMANLICA İŞÂRAT-ÜL İ'CAZ KİTABINI ÜSTAD'A GÖTÜRDÜM

Derken bizi daha on bir ay olmadan 1955'de İzmir'den Ankara'ya gönderdiler. Orada da on bir ay kaldım. Ankara'daki kaldığımız ilk yıl babam Ankara'ya yanıma geldi ve büyük oğlum Hüseyin'i memlekete götürdü. Hüseyin beş yaşındaydı o zaman. Ben birkaç ay sonra çocuğu almak için Karamanlı'ya gittim, oradan dönerken Isparta'ya uğradım. Burdurlu olduğumuz için Isparta'dan geçiliyordu zaten. Fakat Üstad Emirdağ'a gitmiş. Isparta'da evvela Hüsrev ağabeye gittik. "Nereye gidiyorsun?" dedi. "Üstada" dedim. "Öyleyse bu Arapçadan Türkçeye çevrilip Osmanlıca olarak teksir edilen İşârat-ül İ'caz kitabını Üstada götür, tashih etsin" dedi. Bir arabaya bindik, Afyon'a vardık, o gece bir otelde yattık. Ertesi gün Eskişehir arabasına bindik, Emirdağ'a gelince şoföre dedim ki; "Burada ne kadar kalacaksın?" "Hocaya mı gideceksin?" dedi. "Evet" deyince, "Bekleriz o zaman sizi." dedi. Bu tavrı, Üstadın o civarda sevildiğinin, ona hürmet edildiğinin bir işaretiydi.

Emirdağ'da önce Mehmet Çalışkan'ın bakkal dükkânına, sonra da Üstadın yanına gittik. Kitabı, daha doğrusu kitabın formlarını Üstada götürdüm verdim. Nüshaları alınca çok memnun olduğunu söyledi. Hüseyin de yanımdaydı. Üstad ona dönerek "Bunun adı ne?" dedi. Ben "Hüseyin" deyince "Maşaallah" dedi ve dua etti. Ziyaret sonrasında aynı arabayla yola devam ettik. Dört ay sonra bu kitap ciltli olarak çıktı.

ANKARA'DA ATIF URAL VE TEKSİR HAŞİR RİSALESİ

Ankara'ya tayin olduğumuz vakit, ilk olarak hukuk fakültesinde okuyan Atıf Ural'ı bulmuştuk. Küçük bir odada kalıyordu. Haşir Risalesini çok severdi. Ne zaman okumaya başlasa, uykusu dağılıyor, sabaha kadar Haşir Risalesini okuyordu. 1955'in Kasım ayında bir gün dedi ki; "Ali ağabey şu Haşir Risalesini teksir yapsak?" "Olur, ama teksir için bir teksir makinesi lazım, daktilo lazım." dedim. O zaman mali yılbaşı Mart ayıydı; "Mart gelsin eğer maaşlara bir fark gelirse taksitle bir teksir makinesi alırsınız." diye de ekledim. Mart geldi ama maaşlarda bir değişiklik olmayınca makineyi alamadık. Bu arada Atıf'ın ağabeyi Kemal Ural Balıkesir Kepsut'tan, Kastamonu Taşköprü'ye tayin olmuş; oraya giderken Atıf'a uğramış, Atıf teksir meselesinden bahsedince bir miktar parayı çıkartıp uzatmış, "Al kardeşim şu parayı bir teksir makinesi ve bir daktilo al." demiş.

Teksir makinesi ilk geldiğinde babam vardı evde. Ondan gizlice arkadaki mutfaktan soktuk içeriye. Babam gittikten birkaç gün sonra kardeşler bizim eve geldi. Çalıştıracamız ama kimse bilmiyor. Karşıdan görmüş bazıları. Ali İhsan Tola, Said Özdemir, Mustafa Türkmenoğlu Atıf Ural, birkaç nurcu kardeş ve ben. Yepyeni bir teksir makinesi... Makineyi çalıştırdık. Mürekkebinin koyduk. Said Özdemir teksir makinesinin kolunu tuttu. Ali İhsan Tola kendine has üslubuyla "Çevir kardeşim, çevir..." diyordu. "Dur dur dikkat et!", "Kâğıt getirin" filan... Bir heyecanla makineden ilk kâğıt çıktı.

Teksir makinesini tecrübe ettik birlikte ama sonrasında teksiri yapacak Atıf'la ikimizden başka müsait kimse yok. Bir şekilde bu işi ikimizin yapması lazım... Ama ben de çocuk var, bir. Mesaiye gidiyorum, iki. Uçuşa çıkıyorum, dolayısıyla güzel uyumam lazım, üç. Bunlar mani oluyor. Derken en evvela apartman satıldı. Ev sahibi çıkın, dedi. Filo'nun İstanbul'a gitme ihtimali var. İşler karıştı: Teksir olacak. İstanbul'a gideceğiz. Evden çık, dediler. Ne yapacağız? Baktım işler karışık. Hanımın kardeşi Celal Ankara'da tıp fakültesinde talebeydi o zamanlar. Memlekete gidiyordu. Ona hanımı ve çocukları al git, dedim. Onlar gittikten sonra hava meydanına vardım. Benimle birlikte birkaç kişiye ikinci bir emre kadar uçmayacaksınız, dediler. Uyku meselesi de halloldu. Peki, ev meselesi nasıl hallolacak? Ev sahibi de dedi ki: "Madem tayin meselesinden dolayı sıkıntıda, eşyanı bir süreliğine evin bir odasına koy, dursun." Böylelikle ev meselesi de halloldu. Bütün meseleler hallolduktan sonra Atıf'ın Ulucanlar'daki dershanesinde başladık teksir yapmaya. Mesaiden gelince bir başlıyordum teksir makinesini çevirmeye sabah dörde kadar. Atıf da makineden çıkan kâğıtları dağıtıyordu, birbirlerine yapışmasınlar diye... Sabah dörtte sabah namazını kılıp yatıyordum. Üç saat uyuyup kalkıp alaya gidiyordum. İçindeki ayet-i kerimeleri Harbiye de yedek subay talebe olan Mustafa Sungur yazıyordu. Altmış beş sayfanın bittiği gün alaya gittiğimde filonun İstanbul'a nakledileceği haberini aldım.

Ali Demirel'in yıllarca pilotluğunu yaptığı "Dakota C-47" askerî uçak

UÇAĞIM ARIZALANINCA TARLAYA İNDİRDİM

Sene 1956. Bizim filonun tayini Ankara'dan İstanbul'a çıktı. Bir yere tayin olduğumuzda ev eşyalarımızı uçakla taşıyorduk. Eşyalarımı İstanbul'a getirmek üzere uçağa yüklediğim gün, bir yüzbaşı, koyma dediğimiz halde, bazı demir eşyalar da koydu. Tabi yükümüz çok oldu. Uçak, yirmi kişilik C47, DAKOTA, pervaneli uçak. Bu uçaklar 1939'dan 1995 senesine kadar kullanılmıştı; dünyanın en çok uçan uçaklarıydı onlar.

Velhasıl İstanbul'a doğru havalandık, Yalova üstünde iken uçakta bir arıza meydana geldi. Meydana inmek için manevra yapamadık. Geri dönmek de mümkün değil. Baruthane denilen mevkide, tarlaya mecburi iniş yaptım. Tam ineceğimiz sırada önümüze Demir Yolları'na ait upuzun bir demir direk çıkmasın mı; çarptık ona. Uçak bir vurdu, bir daha vurdu; sol kanat, sol motor ve kuyruk koptu. Uçak biraz gidip durunca baktım ki önüm açık, ama çok şükür ben de hiçbir şey yok. Asıl enteresan olan eşyaların bulunduğu yer sanki kaza görmemiş gibiydi. Eşyaların yanında bizden habersiz uçağa binen iki asker vardı, onlara da hiçbir şey olmamış. İçeride ayrıca üç-dört kişi vardı; kimisinin ayağı, kimisinin kafası bir yerlere vurmuş kaniyordu. Hepsi o kadar...

Üstadımıza bir ziyaretimde anlattım bu kazayı. Üstad cevaben; Emirdağ'da Çalışkanlar'ın dükkânı yanında bir yangın çıktığını, içerde Ayet-ül Kübra olduğunu, onun hürmetine Allah'ın inayet ettiğini, dükkânın mahfuz kaldığını söyledi. Benim eşyalarımın içinde de Kuran- Kerim, Sahih-i Buhari ve Risalelerim vardı.

"KARDEŞİM BEN BU RİSALEYİ YİRMİ KİTAP YERİNE KABUL ETTİM."

Kazadan istirahat verdiler. Memlekete giderken Ankara'ya vardım önce. Haşir Risalesi'ni verdiler, tashih için Üstada götürüyüm diye. Üstadımız Isparta'daydı o zamanlar.

Önce Hüsrev Ağabey'e götürdüm, almadı. Sonradan anladım, Latin harfleriyle olduğu için almamış. Sonra Üstadın yanına vardım. Üstad da bir yere gidiyormuş, ayakta, merdivene yakındı. Kitabı kendisine verince "Kardeşim ben bu risaleyi yirmi kitap yerine kabul ettim." dedi. Sonra bir şey demek istiyor, ben anlamıyorum. Meğer elimdeki ikinci nüshayı da istiyormuş. Ceylan dedi ki: "Elindekini de istiyor." İki nüshayı da alarak bizi taltif etti.

UÇAKLA RİSALE-İ NURLARI TAŞIMAK NASİP OLDU

Kitaplar Ankara'da basılıyor, Said Özdemir Ankara'da 12. Nakliye Hava Alay Komutanlığı'nda Astsubay Mehmet Akif Usanmaz'a gönderiyor. Ordan İstanbul'a, Yeşilköy Hava Meydanı'na, yani bana geliyor, ben de gerekeni yapıyordum. Artık bu şekilde Ankara'dan kolilerle Risale-i Nur gelmeye başladı bana. Kolilerin üstünde ne yazıyor biliyor musun? "İstanbul Medresesine" bazılarında da "Ankara Medresesinden İstanbul Medresesine" yazıyordu. Said Özdemir'i üç-dört sene evvel gördüğümde aklıma geldi sordum; "Sen mi yazıyordun?" "Ben yazıyordum." dedi. Şimdi düşünüyorum, ne yapsın adam, yoksa kitaplar koskoca hava alanında kaybolacak.

Bir keresinde bir paket geldi, bir kaldırdım ki içinde sanki kurşun varmış gibi ağır. Üzerinde yine "İstanbul Medresesine" yazıyor. Paketle birlikte vardık Süleymaniye, Kirazlımescid 46 numaraya. Açın bakalım şunu, dedim. Baktık Üstadın resimleri, kuşe kâğıda basılmış, ondan dolayı ağır. İlk önce beş yüz tane Risale gönderilmiş, bunlar cilt yapılmış İstanbul'da; bunlar için iki bin beş yüz tane de resim. Her Tarihçe-i Hayat için beş tane.

Kitapların ciltleri İstanbul'da yapılmaya devam etti. Birkaç ay sonra da geri kalan 4 bin beş yüz tane kitap için 22500 resim, makarna kutularının içinde geldi.

Zamanında rahmetli oğlum Hüseyin: "Baba ben bunları yazmak istiyorum. Bir de Mehmet Akif Ağabey'le bir röportaj yapayım" dedi. Ben de Mehmet Akif'le bu vesileyle konuştum "Ağabeycim sana gelen Risaleler üç-dört paketti, bazen bir kamyon geliyordu bizim oraya, her tarafa gönderiyorduk." dedi Mehmet Akif.

O zamanlar her sabah Ankara'daki Hava Kuvvetlerinden biri şarka biri garba iki kurye tayyaresi kalkıyordu. Garba sabahleyin kalkıyor, Eskişehir, İstanbul, Bandırma, Balıkesir, İzmir'e varıyor, sonra akşama Ankara'ya geri dönüyordu. Şarka giden de Merzifon, Kayseri, Malatya, Diyarbakır'a uğruyor, sonra akşama Ankara'ya dönüyordu. İşte Mehmet Akif sadece İstanbul'a değil, bu iki uçağın gittiği bütün vilayetlere üçer dörder paket Risale gönderiyormuş. Bazen bir kamyon Risalenin dağıtıldığı oluyormuş.

1. ORDU KOMUTANINI GÖTÜRDÜĞÜM UÇAKTA RİSALE-İ NUR TAŞIDIM

Vazifeli olarak bir şehre gideceğim bir gün önceden belli olurdu. Bana uçuş yazıldığı günün akşamı Süleymaniye'ye gider, o şehre gidecek emanet var mı diye sorardım. Eğer varsa uçağımla kolileri oraya götürüyor, oradaki kardeşlere teslim ediyordum.

Bir gün zamanın Birinci Ordu Komutanı bizim komutana telefon ediyor ve diyor ki; "Bana bir tayyare hazır edin, yarın Bursa'ya teftişe gideceğim." Uçağın pilotu olarak beni ve bir arkadaşı yazmışlar. Ben yine akşamdan Süleymaniye'ye gidip Bursa'daki kardeşlere ulaştırılacak Risaleleri istedim, hava meydanına getirdiler.

Sabah oldu, Risaleleri kolileri yükledik. Fakat o gün hava biraz bozuktu; bizim Kumandan yanımızda telefon etti Ordu Komutanına; "Paşam hava bozuk bugün gitmeseniz." dedi. "Kardeşim bineriz tayyareye gidemezsek döneriz." demiş. Birinci Ordu Komutanı yanında bir emir subayıyla bindi bizim uçağa, havalandık. Baştan yağmur yağmaya başladı, baktık, Bozburun tarafına varınca hava açılıverdi. Bursa'ya inince bize paşanın pilotları diye bir jip verdiler. Eşyaları koyduk jipe, Çekirge mevkiindeki askeri birliğe gittik. Meğer o jip tabur komutanınınmış; verin o jipi dediler, bize kapısız bir jip verdiler. Kolileri diğer

jipe taşırken pilotun paketleri diye oradaki askerler de şevkle taşıyordu. O jiple doğru Leblebici Ali Çakmak'a gittim ve kitapları teslim ettim. Ali Çakmak o zaman Bursa'nın hizmet edeniydi, hala hizmet eder, Bursa'da hayattadır.

Cenab-ı Hak nasip etti, hiçbir şey soran olmadan Allah'ın lutfuyla yaptık bu işleri. Bu hizmette ister kabiliyetli ol ister olma Cenab-ı Hak kulağından tutuyor yaptırıyor. Aynen böyle...

BELİM AĞRIYORDU ÜSTAD BİR ŞEYİN YOK DEDİ

1957 senesinin başında, 56'da yaptığımız uçak kazasından dört ay sonra, o kazadan mütevellit belim ağrımaya başladı. Kasımpaşa'daki Deniz Hastanesine gittim; "Arkadaş sen pilotsun biz senin derdinden anlamayız seni Eskişehir Hava Hastanesi'ne gönderelim" dediler.

Eskişehir'e vardım, saatçi Şükrü Yürüten ağabeyin dükkânına oturdum. Ceylan Çalışkan geldi "Üstad burda, yalnız Yarbey Reşad Bey geldi bazı hadiseler oldu, biz namazı kılıp hemen Emirdağ'a gideceğiz, sen şehrin dışına çık, Üstadı orada görürsün." dedi. Namazı kıldım, şehrin dışına çıktım, bekliyorum. Baktım Üstadın taksisi çıktı geldi, önümde durdu. Ceylan şoför, Zübeyir ağabey yanında, Üstad arkada. Kapıyı açtı "Ne arıyorsun sen burada?" diye sordu Üstad. "Efendim belim ağrıyor, hastaneye geldim." dedim. "Senin hiçbir şeyin yok." dedi ve gitti Üstad. Hakikaten sonra hastaneye gittim ama hiçbir şey olmamış gibi iyileştim ve bu yaşa kadar geldik, hiçbir şey kalmadı o ağrıdan.

Üstadla görüştüktan sonra tekrar Saatçi Şükrü ağabeyin dükkânına geldim, oturdum. Meğer polisler benim Üstadla konuştuğumu görüp İnzibat Başçavuşu'na demişler ki "Şurada bir tayyareci var, git onun hüviyetini al." Dükkânda otururken Başçavuş yanıma geldi, hüviyetimi istedi, verdim. Bir hafta sonra vardık Yeşilköy'e vazifemizin başına. "Yahu ne yaptın sen?" demeye başladı arkadaşlar. "Hiçbir şey yapmadım." dedim. Meğer Eskişehir Valisi yazı yazmış; "Uzun zamandır bu taraflarda tarikatçılık yapan Said Nursi isminde birisinin, Birliğinizden Kıdemli Başçavuş Ali Demirel taksisini durdurmuş, elini öpmüştür, falan..." Bizim Kumandan şaşırıp kalmış. İki kişiye sormuş biri demiş "O namazını kılar, iyi birisidir." Diğeri de "Kitap okur ama yasak değil zaten." demiş. Komutan da "Yazın öyleyse müspet bir yazı demiş gitmiş. Bu hadise 1957 senesinin başında olmuştu.

MEĞER DEVAMLI TAKİP EDİLİYORMUŞUM

Sene 1958. Alaya bir perde alınacaktı gittim, ben aldım. Yetmemiş bir daha alacaktım kumandan "Onu göndermeyin." demiş. Meğer Emniyetten biri gelmiş komutana demiş ki: "Bu Ali Demirel çok tehlikelidir, biz bunu devamlı takip ediyoruz. Bir şehre bir vazife çıksa -bir gün evvelden program yazıldığı için- hangi vilayete gittiğini bildirip Pilot Ali Demirel gelecek kiminle görüştüğünü takip edin diye haber veriyoruz, onu takip ettiriyoruz. Arkasında bir sürü polis var." demiş. Kumandan "Yahu bir tane adam için yazık değil mi bu memleketin parasına?" diye bana çıkıştı. Ondandır hiçbir şey çıkmadı hamdolsun.

Aradan bir sene geçti, 27 Mayıs 1960 ihtilalı oldu. İhtilaldan 3-4 ay sonra Ankara'ya vazifeli gittik. Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde Said Özdemir'in dersanesi vardı; oraya -bir hafta gitmedim- bir hafta sonra gittim, o gün de baskın varmış meğer. Zübeyir, Abdullah Yeğin ağabeyler bir yerden gelmişler. Bizi de alıp götürdüler. İki gün süreyle gözaltında tutup ifadelerimizi alıp benimle birlikte bazılarını bıraktılar.

İstanbul'daki kumandan bunu duyunca demiş ki "Ben o Ali Demirel'e göstereceğim." Üç dört gün sonra İstanbul'a geldim. O gün ihtilalcılar yedi bin subayın terhisini vermiş, aynı gün de tebliğ etmişler. Bizim kumandan ertesi günü geldi, fotörü giymiş, baktık kafası böyle önüne eğik. Biz dokuz sene daha çalıştıktan sonra 1969'da normal yolla emekli olduk.

Bu zamanda bile hala Risale-i Nur'dan korkan insanlar var. Biz korkmuyorduk o devirde. Daha doğrusu korkmak aklımıza gelmiyordu. O yıllarda yalnız devletten emekli olunabiliyordu. Beni askerlikten çıkardılar mı biterdi her şey ama Allah içimizdeki korkuyu almıştı.

TILSIMLAR MECMUASINI YAZDIM, ÜSTAD...

Risaleleri yazmak çok mühim... Okumaya teşvik ediyor devamlı. Hem yazdıkça öğreniyorsun da... Vazifeliyken gece saat üç buçukta kalkar Risale yazar sonra da hava meydanına giderdim. Memlekete izne gittiğimizde de hiç durmadan yazardım. Hem de ne şevkle yazardım.

İzmir'de Tilsimler Risalesini yazmaya başlamıştım. Askerlik mesaisinden yazmak zor oluyordu tabi. Ankara'ya tayin oldum, orda da devam ettim. İstanbul'a gelince de biraz daha yazdım ve tamamladım. "Yahu ben bunu Üstadımıza vereyim." diye düşündüm. O vakit Üstadın yanına giden Ahmet Aytimur'a verdim. Üstadımızın Tilsimler mecmuasının olmadığı bir zamana denk gelmiş. Çok memnun olduğunun haberi geldi. Bir sefer Eskişehir'e gitmişim. Üstadla otelde karşılaştık. Zannediyorum Hilmi Efendi'yi ziyarete gelmişti. Beni görünce hemen sordu: "O Tilsimler'i sen mi yazdın?" "Evet, efendim." diye cevap verdim. "Ben sana yüz banknot vereceğim." dedi ve ekledi: "Seni otuz talebe yerine kabul ediyorum."

"BURDUR'DA ON BİN TALEBEM OLMASI LAZIM."

Yine Eskişehir'de Üstadı bir ziyaretimizde de Üstad "Nerelisin sen?" diye sordu. Ben "Burdurluyum." dedim. Birden ciddileşti: "Burdur'da on bin talebem olması lazım. Isparta'da on bin talebem var. Ama Burdur'da kemiyete ihtiyaç yok. Bir talebe bin talebe yerinde." dedi ve bazı talebelerinin isimlerini zikretti. Binbaşı Asım, Mustafa Çavuş... Ve hizmetlerini anlattı. Mesela bir tane Mustafa Efendi varmış. Yeşilovalı. Üstada o kadar çok hizmet etmiş ki hakikaten bin talebe yerine geçecek kadar.

ÜSTAD'LA SON GÖRÜŞMEMİZ

1960 senesinin birinci veya ikinci günü hanımım derse gitmişti, eve gelince dedi ki: "Müjde, Üstadımız geliyormuş İstanbul'a." Hemen yemeğimi yedim, sivil elbiseleri giydim, Kirazlımescid 46 Numaraya gittim, orası dersane. "Kardeşler Üstadımız geliyormuş, nereye gelecek?" diye sorunca, "Valla bizim haberimiz yok." dediler. Oradan çıktım, arkama Risalelerin Anadolu'ya sevkini yapan Halil Yürür takıldı. Ne yapar eder bu Üstadı bulur, görür diye geliyordu arkamdan. Gelme desem de geliyordu. Doğru Avukat Bekir Bey'in yazıhanesine gittim. Yazıhane o zaman Cağaloğlu'ndaydı, Atay Apartmanı'nda. Rahmetli Atif Ural'ın ağabeyi Kemal Ural vardı orada. Onun haberi varmış, üstadın Piyer Loti Otel'i'ne gittiğini söyledi. Vardık otele. Sonradan isminin (Birinci Şubeden) Faruk Eriş olduğunu öğrendiğim bir İrticai Şefi otelin kâatibi kılığında karşımıza dikildi, "Buyurun efendim, ne istiyorsunuz?" dedi. Ben de "Bediüzzaman'a ziyarete geldik." dedim hemen. Cebinden bir kalem çıkardı, "İsminizi söyleyin, yukarıya telefonla bildireyim." dedi. "İsme lüzum yok, bir ziyaretçi dersiniz." dedim. Halil de yanımdaydı. Aynı salonda karşıda her masada bir adam oturuyor; ya polis, ya da gazeteci bunlar. Hızlı hareket ettiğimden mi, yoksa ortamdaki insanlardan mı ne, birden içim sıkıldı içerde, nefes almaya dışarı çıktım; baktım karşıda siyah bir araba, içinde polisler. O arada Halil Yürür "Ali Abi!" diye bağırmasını mı? Hemen akabinde Üzeyir Şenler geldi. Üstada demişler ki: "Tayyareci Ali ile Halil Yürür geldi." Üstad hemen "Gelsinler." demiş. Onunla birlikte yukarı çıktık. Ertesi günkü Milliyet Gazetesi şöyle yazıyordu: "İstanbul teşkilatından olduğu anlaşılan 'Ali Abi' isminde birisi en son saat 19.30'da vakit geçirilmeden kabul oldu."

VE MİLLİYET GAZETESİNİN HABERİ 02.01.1960

SAİD-İ NURSİ ŞEHRİMİZDE

2 Ocak 1960 tarihli Milliyet gazetesini Ali Demirel'in anlattığı 'Ali Ağabey' ve 'Yeşil Atlas Yorgan' meselesini böyle vermişti

Şehrimize gelen Said-i Nursi başka kimseyle görüşmemiş ve otelden gitmiştir. Müritlerden biri de ağlayacak hale geldiği halde kabul edilmemiştir. Saat 19.30'a kadar kabul edilenlerin sayısı 11'i bulmuştur. Kendisini "İstanbul teşkilatından Ali Ağabey" diye tanıtan biri vakit geçirilmeden kabul edilenlerdendi.

Akşam Namazı

Said-i Nursi saat 18.50'de müritleriyle birlikte akşam namazını kılmağa başlamıştır. Başlarında yeşil takke olan cemaate, içlerinden birinin müezzinlik ettiği dışarıya akseden tekbir seslerinden anlaşılmıştır. Said-i Nursi 29 sayılı odada "uşağı" Ziver Gündüzalp'le birlikte kalmaktadır. 3 yataklı olan 28 sayılı odada ise şöförü Hüsnü Bayram ile Nuri Güleç yatmaktadır.

Nüfus Cüzdanı Yok

Said-i Nursi'nin nüfus cüzdanı yanında olmadığından otel idaresine ibraz edememiştir. Nursinin para ve hüviyet cüzdanı taşımadığı yakınları tarafından söylenmiştir. Üstadın müritleri onun kaldığı katta oda tutmak istemişlerdir. Fakat dairesinin yanındaki odanın tarafımızdan tutulduğunu öğrenince sinirlenmişlerdir. Bunlardan Ahmet Aytimur adında bir Üniversite talebesi alt katta bulunan 3 kişilik 28 sayılı odayı kapatmıştır. 32 sayılı odada ise iki "Nurcu" daha kalmaktadır. Otelde 11 Nurcu bulunmaktadır.

Nursi'nin Şikayeti

19.15'de hususi daireden dışarıya terasa çıkan iki mürid otel müstahdemlerini aramışlardır. Müritlerin bu telaşının "Efendi hazretlerinin kaldığı dairedeki helanın "alafranga" oluşu ile ilgili olduğu

anlaşılmıştır. Alatürka helanın uzakta bulunuşu ve "Üstad"ın buraya gidemeyecek kadar halsiz oluşudur.

Müritlerin Hareketi

Said-i Nursi'nin iki tahta bavul, iki kapalı sepet, bir çanta ve bir teneke ibrikten ibaret olan eşyaları İstanbul'lu iki müridi tarafından dairesine çıkarılmıştır. Mürit cantayı teslim etmeden öpüp başına koymuş diğeri de aynı hakeketle mukabele etmiştir.

Said-i Nursi'nin dairesine girebilen her mürit de kendisi ile konuşmamaktadır. Bunlara Ziver Güntüzalp "Üstad çok halsiz, sesi çıkmıyor. Size şunları buyurdu: "Risale-i Nur'u okumak beni görmektir" demektedir.

Said-i Nursi'nin karyolasına iki şile konulmuş ve müritleri yeşil atlas kaplı bir yorgan ile yeşil bir battaniye getirmişlerdir. Dairenin koridora açılan kapıdan dışarıdaki kolu rahatsız edilmemek için de kırılmıştır. Said-i Nursi ve müritlerinin hiç biri otelin lokantasında yemek yememiştir. Müritlerinden biri iki kungal sucuk alarak daireye çıkmıştır.

Emniyet Birinci Şube polisleri otelin bekleme salonunda nöbet tutmakta ve gelen giden Nurcuları kontrol etmektedirler. Saat 22:15'de 2 müridinin odadan inip oteli terketmesi üzerine artık "Efendi hazretleri"nin telefonla dahi olsa rahatsız edilmemesi istenmiştir.

O GÜN ÜSTADIN SESİ İLK ZİYARETİMİZDEKİ GİBİ GÜR ÇIKIYORDU

Üstad karyolada oturuyordu, Bekir Berk'le Necdet Doğanata ayakta. Necdet Bey'i ilk defa orada gördüm ben. Zübeyir ağabey yanında, ben ayakucundayım. Mehmet Fırıncı, Galip Gigin, Hakkı Yavuztürk de ordaydılar. Üstad: "Bu kadar kalabalık nasıl geliyorsunuz siz buraya, bu kadar tezahürat niye? Ben sizi çağıracaktım." diye bizlere, yani içerde olanlara önce sitem etti, sonra epey konuştu. O gün Üstadın sesi ilk ziyaretimizdeki gibi gür çıkıyordu. Sonra beni gösterip "Bu kim?" dedi. "Tayyareci Ali" dediler. (Beni daha evvel bıyıklı görüyordu hep, sonra bıyıkları kestirmişlerdi.) Hemen akabinde Üstad odadakilere döndü. "Sizi affettim." dedi.

Bir ara Üstad yatağın içinde konuşurken birden ayağa fırladı. (Sonradan Bekir Bey onun fırladığı gibi fırlamak istemiş, denemeler yapmış ama Üstad gibi hiç yapamamış. Düşünün Üstad üç ay sonra vefat etti.) O anda 31 Mart Hadisesinde Divan-ı Harb-i Örfi'deki mahkeme safahatından anlatıyordu: "Mahkeme Reisi Hurşid Paşa bana 'Said sen de mürteciymişsin?' diye sordu. Ben de ona 'Meşrutiyet bir zümrenin istibdadı ise bütün cin ve ins şahit olsun ki ben mürteciyim.' dedim." Bir ara da dedi ki: "Kardeşim ben bir emir versem Türkiye'yi yüz Şeyh Said gibi karıştırırım fakat bin Şeyh Said kadar kuvvetimiz olsa da müspet hareket edeceğiz, asayiş muhafaza edeceğiz." Mehmed Fırıncı anlatıyor; bu sözleri Ankara'da da söylemiş; oradaki kardeşlere de çok tesir etmiş.

BEN SENİ VEKİL TAYİN ETTİM

Üstad Bekir Berk beye üç sefer tekrar ile "Ben seni vekil tayin ettim." dedi. Sonra Bekir Berk beyin, Üstadın vefatından on üç sene sonraya kadar Risale-i Nur'un fahri avukatlığını yaptığını düşünürsek Üstadın bu sözündeki incelik meydana çıkar. Ayrıca Üstadımızın vefatından evvel altını imzaladığı boş kâğıtları Bekir Berk'e icap ederse kullanırsın diye vermiş. Yani o kadar kendisine itimat ediyordu.

"YEŞİL BATTANİYENİN İÇİNDE YEŞİL ATLASTAN BİR YORGAN..."

Ziyaret sonrasında Zübeyir ağabey bana "Yeni bir yorgan var mı kardeşim?" dedi. Onların içinde evli olan yalnız ben vardım. Hiç kullanılmamış bir yorgan getirdim Üstada. Yine Milliyet Gazetesi ertesi günü şöyle yazıyordu: "Talebenin biri yeşil battaniyenin içinde yeşil atlastan bir yorgan getirdi." Hâlbuki sadece battaniye yeşildi. Yorgan ise yeşil değildi. O zaman üstadın siyah olan şemsiyesini bile yeşil diye yazmışlardı. Gayeleri Üstadı bir şeyhe benzetip onu olmadığı bir şekilde göstermekti.

Üstad konuşma esnasında "Üç dört gün kalacağım, Eyüp Sultan'a gideceğim" demişti. Ertesi gün gazeteciler yattığı odanın balkonuna çıkıp öğle namazını kılarken fotoğrafını

çekmişler. Üstad buna sinirlenip hemen Ankara'ya döndü. Üstad'la son görüşmemiz böyle oldu.

KAYSERİ'DE ŞERAFEDDİN KARTAL'IN ÇOK HİZMETİ VARDIR

Pilot olduğumuzdan tayyarelerin bakımı için Kayseri'ye sık giderdik. Dikkatimi çekmişti: Kayseri'de camiler tıklım tıklım dolu. Fakat dersane yok. Birkaç defa "Yahu kardeşim bu kadar dindar insanlar var, burada bir dersane niye yok." dedim.

Meslek hayatımızın sonunda 1967'de tayinimiz çıkmasın mı oraya. İçimden "Ali Demirel, Kayseri'nin dersanesiyle uğraşırken al bakalım, ne edeceksen et, işte sana vazife." Çocuklar İstanbul'da okuyor, götüremiyorum, kendim gittim Kayseri'ye.

Orada Ahmed Şükrü Kılıç diye bir arkadaş vardı, öğretmen; O da İstanbul'a Bakırköy Lisesi'ne tayin oldu sonra. Babasının Kayseri'de dükkânı vardı. Oraya irtibata geçebileceğim bir nurcu öğrenmeye gittim ki Ahmet'in kendisi ordaymış, meğer izin alıp memleketine gelmiş. "Haberin var mı, Erzincanlı Mehmet Küçükağa diye birisi geldi bir dersane buldu." dedi. Sevindim "Nerde?" dedim. "Turan Oteli'nin yanındaki Şeyh Camii'nin yanında" dedi. Hemen gittim, yeni kuruluyor daha, iki aydır ev arıyorlarmış, yeni bulmuşlar. Ev bulamayıp çok darda kalınca Seyyid Burhaneddin Hazretlerin kabrine gidip dua etmişler Allah'a, nasip olmuş.

Biz dershanede kalıyoruz. Birkaç gün geçti bizi Eskişehir'e kursa gönderdiler. Kurstan geldik, fakat dersane öyle bir yerde ki evler uzakta, önü meydanlık. Ben resmi elbiselerle girip çıkıyorum, herkes görüyor. Artık ben orduevinde yatmaya başladım. Akşamüstleri sivil geliyordum. Mehmet Kurdoğlu ile Hüseyin Bulut o sırada Kayseri'de, Mehmet Küçükağa'ya yardım ediyorlar.

Bir gün baktım bir karışıklıklar var. Meğer Müslim Gündüz oraya el koymuş. Mehmet Kurdoğlu oradan ayrılınca Müslim, Hüseyin'i kandırmış, dersaneye el koymuş. Bekir Berk'le Hilmi Doğan mektup yazmışlar, Batman'dan Ali Mutlu'ya. "Orada karışıklıklar var tayyareci Ali Demirel'e konuş." diye. Ben kurstan bir günlüğüne gelince baktım, Muzaffer Arslan gelmiş Kayseri'ye. Dershaneye gittim, baktım Müslim Gündüz yatıyor orada. O gece çekti gitti o. Bir iki adam da getirmiş, Muzaffer Arslan onların da otobüs paralarını vermiş gönderdi. Velhasıl Muzaffer Arslan'la üç-dört ay orada nurculuk yaptık.

Muzaffer Arslan gidince, Bayram Yüksel: "Mersin hapsinde Şerafeddin Kartal var, çıkınca onu oraya göndereceğim" dedi. Ve Şerafeddin Kartal'ı gönderdi. Bir sene Şerafeddin'le beraber Kayseri'de hizmet ettik beraber. Bir sene sonra İstanbul'dakiler "Biz günlük İttihad Gazetesi çıkaracağız, emekli ol gel." dediler. Ben de 1969'de emekli olup tekrar İstanbul'a geldim.

Şerafeddin kaldı orada. O sırada tarikatçılar geliyordu dersaneye, nurcu olacaklardı. Tarikatçıların ileri gelenleri yabancı bir adamı, başına fotör giydirip dersanenin etrafında polis gibi gezdirip korkutmuşlar, hiç kimse kalmamış Şerafeddin Kartal'ın etrafında. Yalnız Ahmed Gazezoğlu geliyordu. Şerafeddin ne yaptı; bir-iki çocuk buldu, onlara Risalelerden ezberletti, dükkânları gezdi, yavaş yavaş Kayserilileri alıştırdı hizmetlere. Orada, Kayseri'de, Şerafeddin'in çok hizmeti vardır.

GİDECEK BAŞKA YER YOKTU

Daha önce de söyledim İstanbul'a 1956 senesinde geldik. Nurcuları bulduk evvela. Kirazlı Mescid Sokak, numara 46. Galip Gigin, Üzeyir Şenler, Hakkı Yavuztürk, bir iki kişi daha vardı o zamanlar. O zamanlarda evli, ailesi de bu işlerin içinde Nurcu pek yoktu. Gidecek başka ev de yoktu. Bu kardeşlere hep bizim eve yemeğe gelin, diyordum. Israrla davet ediyordum. Gelmiyorlardı baştan. Zorla getiriyordum. Sonra bizim evde ders yapmaya başladık. Bu zaman diliminde çok feyizli, nurlu ve bereketli hizmetler oldu. Misafirler ağırlandı, yenildi içildi. Geriye dönüp baktığımız zaman büyük bir bereket ve mazhariyet olduğunu anlıyoruz. Hizmette maddi imkânların olmadığı o günlerde evimiz; gelen giden kardeşler, dersler, sohbetler ve istişarelerle -tabiri caizse- bir merkez gibiydi. Bekir Berk, Mehmet Fırncı ve Mehmet Birinci gibi kardeşlerle de sayısız hatıralarımız oldu. Hüsrev,

Hulusi, Ahmet Feyzi ve Mehmet Feyzi Ağabeyler hariç neredeyse o zamanın tüm Nurcuları bizim eve gelip yemek yemiştir.

İstanbul'da Fındıkzade semtinde yedi sene kaldık, 1964 senesinde Küçükçekmece'ye taşınmamızla yeni bir dönem açıldı. Çok güzel bir evimiz vardı. Kardeşlerimize teneffüs amacıyla da gelmek nasip oldu.

Hizmetler dönem dönem farklılaşıyor. Bir zamanlar evimiz nurcularla dolup taşıyordu, nefes alacak başka yer yoktu; sonra imkânların artması ile dersanelerin çoğaldı, hizmet alanları genişledi. Nurculuk böyle inkişaf edince artık kardeşler bizi davet etmeye başladılar. Bu hal bize nerelerden nerelere dedirtiyor. Eskiden sabır dönemi idi, şimdi ise şükür dönemi elhamdülillah...

ŞÜKRAN HANIM İZİN VERMESE BÖYLE OLMAZDI

Evimizdeki hizmetlerin en büyük kaynağı hanımdır. Eğer o kabul etmemiş olsa, izin vermemiş, razı olmamış olsa böyle olmazdı. Tabi bizim hanım Risale-i Nurları ilk tanıdığımızdan itibaren eve gelen giden nurcuları dinliyordu. Bu işin mühim bir mesele olduğunu hissediyordu. Kendi isteğiyle nurcuların dersanelerine gidiyor, temizlik yapıyordu. Sahip çıkmasa da nasıl yapardık? Seve seve yapıyordu. O zamanlar çamaşır makinesi almak istemiştin. Hanım karşı çıkmış, bu kapıdan içeri sokmam, diye yemin etmişti. Sonra makinenin iyi bir şey olduğunu duyunca, nurcuların çamaşırlarını yıkayacaksam alalım diyerek razı oldu. Yemin ettiği için eve nasıl soksak diye düşünürken Ceylan Çalışkan "Pencereden sokalım." diyerek meseleyi halletti. Sonunda çamaşır makinesi de nurcuların dersanelerin çamaşırlarının temizlenmesine vesile olarak hizmetten nasibini aldı.

BİZİM ÇOCUKLARIN ESAS HOCALARI NURCULAR

Nurcular bizim eve sürekli gelip gittiklerinden çocuklar da devamlı onlarla birlikteydi. Umumi olarak biz de ilgileniyorduk ama bizim çocukların esas hocaları nurculardı. Onların çok emeği var. Bilhassa Birinci'nin kızım Nurdan'ın üzerinde çok etkisi var. Çocuklarımız için "Ne kadar iyi yetiştirmişsin." diyorlar. Ben yetiştirmedim ki Nurcular yetiştirdiler.

BU HATIRALARIM DÜNYADAKİ EN BÜYÜK SERMAYEMDİR

İyi niyetli olunca Cenab-ı Hak sebepler ihsan ediyor. O gizli niyetini sen bilmiyorsun, Cenab-ı Hak biliyor. Cenab-ı Hak seni tayyareci yapıyor, nurcu yapıyor, hizmete giriyorsun. Esasında bizim kabiliyetimizden değil, Cenab-ı Hakk'ın nasip etmesi. Yani bu davadaki en büyük mazhariyet istihdamiyet, bu da Allah nasibiyle oluyor.

Benim bu hatıralarım, bu dünyadaki en büyük sermayemdir. Bediüzzaman Said Nursi gibi bir İslam Kahramanını görüp sohbetlerinde bulunmam ve duasını almam en büyük mutluluktur bana. İnşallah ahirette Üstadımız ve bütün kardeşlerimizle birlikte Resulullah'ın livahı hamd sancağı altında bulunmak nasip olur da orda bu dünyadaki hizmetlerimizi seyrederek.

Hatıraların yazılmasına vesile olan Ömer Özcan kardeşten de Allah razı olsun, çalışmalarını destekliyor, kitaplarını okuyor ve çok istifade ediyorum.